

Prvi sneg.

Kakó sem vesel,
Da snežec spet bel
Se vsipa z višave
Hiti k nam v nižave.

Bom ptičke lovil,
Lepo jih gojil;
Kako bodo peli
Mi v kletki veseli.

Bom jesti dajal,
Krog njih bom skakljal,
Bom piti prinašal
In se jim oglašal.

A Bog iz nebes,
Je milih očes,
On branil jih bođe
Mi vsake nezgode.

Fr. Rajčević.

Veriga.

(Kr. Šmid.)

Šimen je bil nepošten deček in prav nič boljši od tatu. Ni sicer naravnost kradel; a kjer je kaj najdel, je zá-se pridržal, če si je tudi lahko mislil, čegavo je.

Neko jutro gre memo kovačnice. Blizo vrat je ležala na tleh lepa, železna veriga. Šimen najprej skrbno okrog sebe pogleda, če ga kdo ne vidi — in hitro zagradi verigo. Toda precej grozovito zakriči in vrže verigo ob tla. Veriga je bila namreč še razbeljena in strahovito si je opeknel vseh pet prstov.

Kovač, ki je bil zato tje položil verigo, da bi se ohladila, je slišal kričanje in pride k vratom ter pravi: »Prav ti je, da si si osmodil tatinske prste. Da se ti še kaj hujšega ne primeri, zapomni si to-le:

»Tat se s ptujim blagom bolj opeče,
Kot železo držal bi žareče!«

Kteri naj ima domačijo?

Neki kmet je imel tri sine, vsaki je hotel imeti posestvo. Pride do tožbe. Sodnik pravi: »Kteri je izmed vas najbolj čuječ in bo jutri videl prvi solnce sijati, naj